

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska (przewodniczący)

SSN Marcin Krajewski (sprawozdawca)

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sprawiedliwości
oraz Sądowi Apelacyjnemu w [...]
o ustalenie dyskryminacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2020 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 stycznia 2019 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 7 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 29 marca 2018 r. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że powódka wezwana do uzupełnienia braków formalnych apelacji przez wskazanie zarzutów, jakie stawia zaskarżonemu orzeczeniu, wraz z uzasadnieniem oraz przedstawienia wniosków apelacyjnych, wniosła pismo, które nie uzupełniało tych braków, a w szczególności powódka nie sprecyzowała zarzutów odnoszących się do zaskarżonego orzeczenia, poprzestając na powołaniu się na treść apelacji.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c. Zdaniem skarżącej, już w pierwotnej apelacji sformułowany został zarzut uchybienia przepisom postępowania, które powodują, że postępowanie przed Sądem I instancji było dotknięte nieważnością. Ponadto w piśmie stanowiącym wykonanie zobowiązania do uzupełnienia braków formalnych apelacji powódka zażądała przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jej zdaniem nie zostało przeprowadzone w postępowaniu przed Sądem I instancji. Powódka również jednoznacznie zażądała uchylenia w całości zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za uzasadnione.

W piśmie powódki z 5 grudnia 2018 r. znalazło się wyraźne sformułowanie, zgodnie z którym powódka żąda „uchylenia w całości skarżonego wyroku” (k. 233 v), w związku z czym nie może ulegać wątpliwości, że ostatecznie spełnione zostało wynikające z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wymaganie w postaci sformułowania wniosku o zmianę lub uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia.

Odnosząc się do wynikającego z art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. wymagania, by apelacja zawierała zwięzłe przedstawienie zarzutów oraz ich uzasadnienie, należy zaznaczyć, że ustawa nie wymaga, by zarzuty zostały przedstawione w języku prawniczym, w sposób sformalizowany, w szczególności przez odwołanie się do przepisu, który został naruszony (por. post. SN z 30 czerwca 2006 r., V CZ 48/06; post. SN z 21 marca 2007 r., I CZ 8/07; wyr. SN z 18 czerwca 2010 r., V CSK 448/09). Nie jest również konieczne określenie, czy doszło do naruszenia prawa materialnego, czy procesowego, ani przedstawienie zarzutów w określonej części apelacji (post. SN z 30 maja 2007 r., I CZ 50/07). Wystarcza nawet, gdy zarzut skarżącego wynika pośrednio z treści apelacji (post. SN z 21 marca 2007 r., I CZ 8/07).

Odnosząc powyższe stwierdzenia do okoliczności niniejszej sprawy, należy zauważyć, że powódka już w piśmie z 21 maja 2018 r., które uznano za apelację, żądała stwierdzenia nieważności postępowania i podnosiła, że nie rozpatrzono jej wniosku o wyłączenie sędziego referenta oraz innych sędziów przed wydaniem

orzeczenia, a zamiast tego „wykonano sprawę bez procesu”. W piśmie z 5 grudnia 2018 r. powódka kwestionuje reprezentowanie w sprawie pozwanego Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, zarzuca brak obiektywizmu sędziemu referentowi oraz zaniechanie rozpatrzenia składanych „wniosków i zażaleń”. Ponadto powódka zażądała przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jej zdaniem nie zostało przeprowadzone („żądam wykonania postępowania dowodowego, którego nie było” - k. 233 v).

Przyznać należy, że znaczna część z przedstawionych przez powódkę zarzutów wydaje się dotyczyć okoliczności pozostających poza aktualnym postępowaniem, niewiążących się z zaskarżonym orzeczeniem. Pozostałe zarzuty sformułowane zostały w sposób niefachowy, utrudniający zrozumienie ich rzeczywistej treści. Zbyt daleko idące jest jednak stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że zarzuty nie zostały w ogóle sformułowane („sprecyzowane”). Wskazać należy przy tym, że samo zakwestionowanie udziału w sprawie Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, co dostrzegł Sąd II instancji, może być uznane za zarzut dotyczący wadliwości postępowania przed Sądem Okręgowym, a tym samym odnoszący się do zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw